

Никола Вапцаров

СЪН

– Лорй, не спиш ли?
Чуваш ли, Лорй?
„По-тихо! Скрий главата си! Отвън
на педа са от нас, не говори!“
– Лорй, сънувах толкоз хубав сън!...

Почакай... как започваше?... Така...
Войната свършена... Разбираш ме, нали?
И всичко е във нашата ръка,
нали така, Лорй?

Работех пак в завода. А пък то
уж същия завод, машини същи,
но частите им блеснали – злато!
И ставите им някак по-могъщи.

В завода ти, Лорй, си надзирател
и казваш: „Днеска искам триста болта!“
„Добре, Лорй, отлично, мой приятел!“
И двамата се смееме доволни.

А вънка тъй широк е небосвода!...
Блести небето, въздухът блести!
И дишаш, дишаш толкова свободно!
И сам не вярваш, че това си ти. –

Лорй погледна другия в очите
(те бяха толкова детински днес),
усмихна се и каза, уж сърдито:
„Какъв си ти мечтател, Фернандес!“

На изток гаснеха звездите. Мрака
отстъпваше във паника,
без строй.
Сигнал за бой!
Започваше атака...

КРАЙ

© 1940 Никола Вапцаров

Източник: Словото

Набиране: Мартин Митов

Издание: Никола Вапцаров. Съчинения, „Български писател“, С. 1979, под редакцията на Бойка Вапцарова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11451>]